

Eszteró István

Újszülött unokáknak

I.

álmod a kusza
időtlenség folyamát
keresztülúsza

II.

hangod a méhnek
szent univerzumából
visszhangzó ének

III.

lámpa fényébe
fogódzik párás szemed
perce, fényéve

IV.

hangkavalkádból
fülecskéd egy szívritmust
ismer akárhol

V.

sírás a nyelved,
amely volt édenből még
visszaperelhet

VI.

diónyi öklöd
szorítja a világot,
hiszen öröklöd

VII.

mozdulatodra
szétnyílik a pólya és
tengerek fodra

VIII.

levegőn talpad
piros nyomot taposva
felfelé kaptat

IX.

alig van múltad,
fürkésszük a mosolyod,
kitől tanultad

X.

amikor alszol,
kisimul a mindenség
ránca az arcon

NAPNYUGTA (B. Gyűjtő József fotója)

Hadnagy József

Csipkebokorláng

Apám születésnapja volt.
Sűrűn ültük körül
a téglalap alakú zöld asztalt.
Csak arra emlékszem,
csipkebokor nőtt a hangzavarba,
s a csipkebokorból
egy hang szólalt meg,
egy lángoló hang;
sose felejttem.

*Siker, kudarc el ne feledtesse velem,
hol születtem, honnan indultam,
ne felejtsem el, gazdag vagyok,
s az maradok, amíg sejtjeimben
szülőföldem ege ragyog.*

Ma annyi vagyok,
mint akkor apám.
S szegény, mint ez az ország
aranyborjas őrületében.
Roncshegy tornyosul körénk:
pókhálós tükrök,
kialudt fényszórók,
elferdült tengelyek,
makacs váltók,
elgömbült kormányok,
zsákutcák, tévutak saráival
mintázott abroncsok,
karambolozott álmok, tervek
horpadt karosszéreiái...

Párizs, Berlin, London,
Róma, Bécs, Bern, Zürich fénye
pusztába tévedt menetnek világít...
